

TEKSTY PRZYJĘTE

P8_TA(2016)0424

Bezpieczeństwo jądrowe i nierozprzestrzenianie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2016 r. w sprawie bezpieczeństwa jądrowego i nierozprzestrzeniania broni jądrowej (2016/2936(RSP))

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie zaleceń konferencji przeglądowej Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (NPT) dotyczących utworzenia na Bliskim Wschodzie strefy wolnej od broni masowego rażenia¹,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej²,
- uwzględniając unijne seminaria na temat nierozprzestrzeniania broni jądrowej i rozbrojenia oraz regularne spotkania Konsorcjum UE ds. Nieprolifracji,
- uwzględniając strategię UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r.,
- uwzględniając brak porozumienia w sprawie dokumentu końcowego konferencji przeglądowej NPT w 2015 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie 9. konferencji przeglądowej stron Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (8079/15),
- uwzględniając dokumenty przyjęte wiosną 2016 roku podczas szczytu w sprawie bezpieczeństwa jądrowego w Waszyngtonie,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2310 (2016) w sprawie 20-lecia Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych (CTBT),
- uwzględniając deklarację z Tbilisi z 2016 r. przyjętą w drodze konsensusu przez Zgromadzenie Parlamentarne Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 66/61 z dnia 13 grudnia 2011

¹ Dz.U. C 440 z 30.12.2015, s. 97.

² Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 77.

- r. w sprawie utworzenia w regionie Bliskiego Wschodu strefy wolnej od broni jądrowej,
- uwzględniając decyzję Rady nr 2012/422/WPZiB z dnia 23 lipca 2012 r. w sprawie wsparcia procesu prowadzącego do stworzenia na Bliskim Wschodzie strefy wolnej od broni jądrowej i wszelkich innych rodzajów broni masowego rażenia¹,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 70/33 z dnia 7 grudnia 2015 r. w sprawie postępów w wielostronnych negocjacjach w sprawie rozbrojenia jądrowego, a także sprawozdanie otwartej grupy roboczej ONZ dla Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przyjęte w dniu 19 sierpnia 2016 r. (A/71/371),
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że sytuacja w zakresie bezpieczeństwa na świecie, a zwłaszcza w UE, istotnie się pogorszyła, stała się bardziej zmienna i niestabilna oraz mniej przewidywalna; mając na uwadze, że zagrożenia mają charakter konwencjonalny, niekonwencjonalny i hybrydowy, a wywołują je zarówno podmioty państwowe, jak i niepaństwowe o charakterze regionalnym i globalnym;
- B. mając na uwadze, że międzynarodowy pokój, bezpieczeństwo i stabilność są poważnie zagrożone różnymi czynnikami, w tym pogorszeniem się stosunków między państwami posiadającymi broń jądrową, takimi jak Federacja Rosyjska i Stany Zjednoczone oraz Indie i Pakistan, a także dalszym rozwijaniem potencjału jądrowego przez Koreę Północną;
- C. mając na uwadze, że rozprzestrzenianie broni masowego rażenia w formie biologicznej i chemicznej jest obecnie minimalizowane i stopniowo wstrzymywane dzięki skutecznemu stosowaniu na arenie międzynarodowej zakazu oraz zobowiązań zawartych w Konwencji o zakazie broni biologicznej i toksycznej z 1972 r. oraz Konwencji o zakazie broni chemicznej; mając jednak na uwadze, że rozprzestrzenianie broni jądrowej masowego rażenia oraz środki jej przenoszenia pozostają jednym z najpoważniejszych zagrożeń dla światowej społeczności;
- D. mając na uwadze, że w styczniu 2016 r. dziewięć państw – Stany Zjednoczone, Rosja, Wielka Brytania, Francja, Chiny, Indie, Pakistan, Izrael i Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna (KRLD) – posiadało łącznie około 15 395 sztuk broni jądrowej, w porównaniu z około 15 850 w 2015 r.;
- E. mając na uwadze, że do priorytetów należy uniemożliwienie terrorystom lub kolejnym państwom uzyskiwania bądź wykorzystywania broni jądrowej, ograniczenie i likwidacja światowego arsenału broni jądrowej i dążenie do świata całkowicie wolnego od tej broni;
- F. mając na uwadze, że istnieje szereg układów o strefach wolnych od broni jądrowej w innych regionach świata, a mianowicie w regionie Ameryki Łacińskiej i Karaibów, Południowego Pacyfiku, Azji Południowo-Wschodniej, Afryki i Azji Środkowej;
- G. mając na uwadze, że podczas konferencji przeglądowej NPT w 2010 r. na nowo skoncentrowano się na skutkach humanitarnych broni jądrowej, a temat ten podjęły następnie rządy Norwegii, Meksyku i Austrii w ramach kolejnych konferencji w

¹ Dz.U. L 196 z 24.7.2012, s. 67.

sprawie humanitarnych skutków broni jądrowej oraz w odnośnych sprawozdaniach, natomiast Austria – przy poparciu 127 państw członkowskich ONZ – uruchomiła międzynarodową inicjatywę „Humanitarian Pledge”, której rezultaty zaprezentowano podczas konferencji przeglądowej NPT w 2015 r.;

- H. mając na uwadze potrzebę dalszego wzmocnienia podstawowych celów w zakresie nierozprzestrzeniania broni jądrowej i rozbrojenia w ramach trzech filarów NPT, a mianowicie nierozprzestrzeniania broni jądrowej, rozbrojenia i współpracy w zakresie wykorzystywania energii jądrowej do celów pokojowych; mając na uwadze, że państwa posiadające broń jądrową będące sygnatariuszami NPT modernizują i powiększają swój arsenał broni jądrowej, a także opóźniają redukcję lub likwidację tego arsenału i stosują się w mniejszym stopniu do wojskowej doktryny odstraszania nuklearnego;
- I. mając na uwadze, że na szczytach w sprawie bezpieczeństwa jądrowego, które odbyły się w ramach uzupełniającego procesu niezależnego od NPT i przyczyniły się do umocnienia NPT, zwiększając wiarygodność zawartego w nim aspektu nierozprzestrzeniania broni jądrowej, poczyniono formalne postępy w zabezpieczeniu materiałów rozszczepialnych do użytku cywilnego, jednak niedawna odmowa współpracy ze strony Rosji oraz pogorszenie stosunków rosyjsko-amerykańskich zagrażają dalszym staraniom na rzecz zabezpieczenia i redukcji materiałów rozszczepialnych;
- J. mając na uwadze, że Konwencja o ochronie fizycznej materiałów jądrowych jest prawnie wiążącym instrumentem międzynarodowym w obszarze fizycznej ochrony materiałów jądrowych, który ustanawia środki prewencyjne, a także środki wykrywania i karania przestępstw związanych z materiałami jądrowymi;
- K. mając na uwadze, że Rosja i Stany Zjednoczone nadal wdrażają nowy układ START, który wygaśnie w 2021 r., chyba że termin ten zostanie wydłużony przez obie strony; mając na uwadze, że prezydent Stanów Zjednoczonych Barack Obama w swoim przemówieniu w Berlinie w 2013 r. złożył istotną propozycję dotyczącą ograniczenia liczby głowic nuklearnych, którą to propozycję ponowił w Waszyngtonie w 2016 r.; mając na uwadze, że starania te, mające na celu rozpoczęcie negocjacji w sprawie porozumienia uzupełniającego do nowego układu START, nie zostały odwzajemnione przez Federację Rosyjską oraz że nie wynegocjowano dotychczas żadnego porozumienia uzupełniającego do nowego układu START w celu rozwiązania kwestii redukcji niestrategicznej i strategicznej broni jądrowej z myślą o jej wyeliminowaniu;
- L. mając na uwadze, że próby nuklearne i wszelkie inne wybuchy jądrowe stanowią zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego oraz podważają globalny porządek w kwestii rozbrojenia jądrowego i nierozprzestrzeniania broni; mając na uwadze, że Traktat o całkowitym zakazie prób jądrowych (CTBT) stanowi najskuteczniejszy sposób zakazania testów broni jądrowej; mając na uwadze, że w 2016 r. przypada 20. rocznica otwarcia do podpisu CTBT, które nastąpiło 24 września 1996 r.;
- M. mając na uwadze, że pomimo wszelkich wysiłków, by do grudnia 2012 r. zorganizować konferencję w sprawie utworzenia na Bliskim Wschodzie strefy wolnej od broni jądrowej i wszelkiej innej broni masowego rażenia, zgodnie z porozumieniem osiągniętym przez państwa będące stronami NPT podczas konferencji przeglądowej NPT w 2010 r., konferencja ta nie została zorganizowana;

- N. mając na uwadze, że koncepcja strategiczna NATO z 2010 r. oraz rewizja strategii odstraszania i obrony z 2012 r. zobowiązują NATO do stworzenia warunków dla świata bez broni jądrowej; mając na uwadze, że szacuje się, iż – zgodnie z porozumieniami w sprawie udostępniania broni jądrowej w obrębie NATO oraz z porozumieniami dwustronnymi NATO – w pięciu państwach NATO nieposiadających broni jądrowej (Belgia, Niemcy, Włochy, Holandia i Turcja), nadal rozmieszczone jest od 150 do 200 amerykańskich wolnoopadających bomb jądrowych krótkiego zasięgu, uznawanych za taktyczną lub substrategiczną broń jądrową; mając na uwadze, że broń ta została rozmieszczona w tych krajach zgodnie z obecną polityką NATO;
- O. mając na uwadze, że wskutek konfliktu zbrojnego w Syrii toczącego się w pobliżu bazy lotniczej w Incirlik, a także w związku z wydarzeniami, do jakich doszło w tej bazie lotniczej oraz w jej okolicach w trakcie nieudanego zamachu stanu z dnia 15 lipca 2016 r. oraz po przeprowadzeniu tego zamachu, zwrócono baczniejszą uwagę na bezpieczeństwo amerykańskiej broni jądrowej rozmieszczonej w Turcji;
- P. mając na uwadze, że dnia 5 grudnia 2015 r. minęła 20. rocznica podpisania memorandum z Budapesztu; mając na uwadze, że Ukraina dotrzymuje wszystkich jego postanowień i zajęła proaktywne stanowiska w kwestiach rozbrojenia jądrowego i nierozprzestrzeniania broni jądrowej w przeciwieństwie do Federacji Rosyjskiej, która naruszyła swoje zobowiązania, zajmując część terytorium Ukrainy (Krym) oraz rozpoczynając zbrojną agresję na wschodnią Ukrainę; mając na uwadze, że stworzyło to groźny precedens, gdyż państwo, które zagwarantowało Ukrainie bezpieczeństwo w odpowiedzi na decyzję tego kraju o przystąpieniu do NPT jako państwo nieposiadające broni jądrowej, naruszyło suwerenność i integralność terytorialną Ukrainy oraz podważyło wiarygodność i ogólnie zadziało na szkodę instrumentu dotyczącego negatywnych gwarancji bezpieczeństwa udzielanych przez państwo posiadające broń jądrową, a także układu NPT oraz koncepcji przyspieszenia światowego rozbrojenia jądrowego i nieprolifracji w oparciu o międzynarodowe prawo i wielostronne traktaty; głęboko zaniepokojony utrzymanymi w tonie gróźb oświadczeniami składanymi przez wysokich rangą rosyjskich urzędników o przysługującym Rosji prawie do rozmieszczania i utrzymywania na Krymie broni jądrowej, co miałyby skutki o zasięgu globalnym; zaniepokojony nową rosyjską doktryną wojskową z grudnia 2014 r., która dopuszcza użycie broni nuklearnej przeciw państwu, które takiej broni nie posiada;
- Q. mając na uwadze, że Rosja rozmieściła w Kaliningradzie pociski krótkiego zasięgu typu Iskander zdolne do przenoszenia głowic jądrowych oraz przeprowadza ćwiczenia i przeloty wykorzystujące systemy zdolne do przenoszenia głowic jądrowych, a także mając na uwadze, że oświadczenia rosyjskich przywódców na temat znaczenia odstraszania nuklearnego oraz decyzja Rosji o zawieszeniu umowy o utylizacji plutonu, podpisanej ze Stanami Zjednoczonymi w 2000 r., nasiliły obawy co do tego, że Rosja w coraz większym stopniu opiera się na broni jądrowej;
- R. mając na uwadze, że UE odgrywa istotną rolę jako strona uzgodnionego z Iranem Wspólnego kompleksowego planu działania, a także mając na uwadze jej rolę jako pełnoprawnego członka wspólnej komisji nadzorującej wdrożenie tego porozumienia;
- S. mając na uwadze, że w dniu 9 września 2016 r. KRLD przeprowadziła piątą próbę nuklearną zaledwie kilka miesięcy po poprzedniej próbie, która miała miejsce dnia 6 stycznia 2016 r.; mając na uwadze, że próba ta, którą KRLD przedstawiła jako „pomyślną próbę użycia bomby wodorowej”, stanowi wyraźne pogwałcenie

zobowiązań międzynarodowych tego państwa wynikających z rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz wspólnej międzykoreańskiej deklaracji o denuklearyzacji Półwyspu Koreańskiego z 1992 r., która stwierdza, że oba kraje nie będą rozwijać ani posiadać jakiegokolwiek broni jądrowej; mając na uwadze, że rozprzestrzenianie wszelkiej broni masowego rażenia, a zwłaszcza broni jądrowej oraz środków jej przenoszenia stanowi zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego; mając na uwadze, że KRLD w 2003 r. ogłosiła odstąpienie od NPT, od 2006 r. przeprowadza próby jądrowe, a w 2009 r. oficjalnie oświadczyła, że stworzyła broń atomową do celów odstraszania, co oznacza wzrost zagrożenia ze strony KRLD dla jej sąsiadów w Azji Północno-Wschodniej oraz dla pokoju i bezpieczeństwa w regionie i na świecie;

- T. mając na uwadze, że w europejskiej strategii bezpieczeństwa z 2003 r. stwierdzono, iż rozprzestrzenianie broni masowego rażenia jest potencjalnie największym zagrożeniem dla naszego bezpieczeństwa, obejmującym możliwość wyścigu zbrojeń w dziedzinie broni masowego rażenia, oraz że UE jest zaangażowana w osiągnięcie powszechnego przestrzegania wielostronnych traktatów, a także we wzmocnienie tych traktatów i zawartych w nich przepisów dotyczących weryfikacji; mając na uwadze, że globalna strategia na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej z 2016 r. nie odnosi się do kwestii broni masowego rażenia, nieprolifracji i kontroli zbrojeń;
 - U. mając na uwadze, że w okresie poprzedzającym konferencję przeglądową NPT w 2015 r. UE nie była niestety w stanie uzgodnić wspólnego stanowiska w sprawie rozbrojenia jądrowego, przyznając po raz pierwszy, że w kwestii skutków użycia broni jądrowej wyrażono odmienne poglądy; mając na uwadze, że podczas tej konferencji nie udało się przyjąć dokumentu końcowego ze względu na spory dotyczące podejmowania regionalnych wysiłków zmierzających do utworzenia strefy wolnej od broni masowego rażenia na Bliskim Wschodzie;
 - V. mając na uwadze, że UE zobowiązała się zastosować wszelkie odpowiednie instrumenty będące do jej dyspozycji, aby zapobiegać programom rozprzestrzeniania broni jądrowej, powstrzymywać, przerywać i, w miarę możliwości, likwidować te programy, które stanowią powód do niepokoju na poziomie ogólnoświatowym, co jasno wyrażono w strategii UE na rzecz przeciwdziałania rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, którą Rada Europejska przyjęła w dniu 12 grudnia 2003 r.; mając na uwadze, że UE zapewniła ściślejszą współpracę europejskich ośrodków analitycznych zajmujących się kwestią nierozprzestrzeniania broni jądrowej w ramach Konsorcjum UE ds. Nieprolifracji;
 - W. mając na uwadze, że należy w sposób przejrzysty wspierać i wzmacniać zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego w ten międzynarodowy proces;
1. wyraża głębokie zaniepokojenie pogorszeniem sytuacji w zakresie bezpieczeństwa w sąsiedztwie Unii Europejskiej i na obszarach bardziej oddalonych, co może prowadzić do ponownego pojawienia się broni jądrowej jako aktywnego środka odstraszającego oraz do rozprzestrzeniania broni jądrowej wśród podmiotów państwowych i niepaństwowych, a także wyraża zaniepokojenie niewdrażaniem skutecznych kroków na rzecz rozbrojenia i nierozprzestrzeniania broni jądrowej;
 2. apeluje do wszystkich państw posiadających broń jądrową o podjęcie konkretnych działań przejściowych mających na celu zmniejszenie ryzyka detonacji broni jądrowej,

takich jak obniżenie statusu operacyjnego broni jądrowej i przeniesienie broni jądrowej z fazy rozmieszczenia do magazynowania, obniżenie roli broni jądrowej w doktrynach wojskowych i szybkie ograniczenie wszystkich rodzajów broni jądrowej;

3. wyraża głębokie zaniepokojenie potencjalnymi naruszeniami Traktatu o likwidacji pocisków średniego i pośredniego zasięgu;
4. wyraża głębokie zaniepokojenie nasileniem się zagrożenia jądrowego w wyniku postawy Rosji, co ma konsekwencje dla bezpieczeństwa, stabilności i przewidywalności na szczeblu globalnym, a także pogorszeniem się stosunków z NATO, w tym potencjalnymi naruszeniami Traktatu o likwidacji pocisków średniego i pośredniego zasięgu, oświadczeniami wskazującymi na zwiększoną gotowość do użycia broni jądrowej oraz na rozważanie możliwości rozmieszczenia broni jądrowej na dodatkowych obszarach w Europie; zwraca uwagę na rosyjskie ćwiczenia wojskowe symulujące wykorzystanie broni jądrowej wobec Polski i wyraża głębokie zaniepokojenie rozmieszczeniem pocisków Iskander, zdolnych do przenoszenia ładunków jądrowych, w obwodzie kaliningradzkim, który graniczy z państwami członkowskimi UE – Polską i Litwą; przypomina, że Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości uznał w swojej opinii doradczej z 1996 r., że zgodnie z obowiązującym prawem międzynarodowym, nie może „sformułować ostatecznego wniosku co do legalności lub nielegalności użycia broni jądrowej przez dane państwo w skrajnym wypadku samoobrony”;
5. popiera szczyt w sprawie bezpieczeństwa jądrowego z 2016 r., uznając, że nielegalny handel materiałami jądrowymi oraz ich stosowanie stanowi bezpośrednio i poważne zagrożenie dla globalnego bezpieczeństwa, a także oczekuje zapewnienia pełnego monitorowania i fizycznego zabezpieczenia wszystkich materiałów nadających się do produkcji broni;
6. z zadowoleniem przyjmuje zakończenie prac otwartej grupy roboczej ONZ na rzecz postępów w wielostronnych negocjacjach w sprawie rozbrojenia jądrowego, zgodnie z rezolucją Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 70/33; z zadowoleniem przyjmuje zalecenie dla Zgromadzenia Ogólnego ONZ, zawarte w sprawozdaniu końcowym otwartej grupy roboczej (A/71/371) i przyjęte przy szerokim poparciu w dniu 19 sierpnia 2016 r., dotyczące zwołania w 2017 r. konferencji, otwartej dla wszystkich państw, w celu wynegocjowania prawnie wiążącego instrumentu na rzecz zakazu broni jądrowej, prowadzącego do jej całkowitej likwidacji; uznaje, że wzmocni to zawarte w NPT cele i zobowiązania dotyczące nierozprzestrzeniania broni jądrowej i rozbrojenia oraz pomoże stworzyć warunki dla światowego bezpieczeństwa i świata bez broni jądrowej;
7. zachęca państwa członkowskie UE, by opowiedziały się za zwołaniem takiej konferencji w 2017 r. oraz konstruktywnie uczestniczyły w jej pracach, a także wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel Federikę Mogherini oraz Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, by wniosły konstruktywny wkład w prace w ramach tej konferencji;
8. przypomina o 20. rocznicy otwarcia do podpisu Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych (CTBT) w dniu 24 września 1996 r. i podkreśla, że powszechny, międzynarodowy i faktycznie wiarygodny traktat o zakazie prób jest najbardziej skutecznym sposobem zakazania próbnym wybuchów jądrowych oraz wszelkich innych prób jądrowych;

9. apeluje do pozostałych państw wymienionych w załączniku II do CTBT, które muszą ratyfikować traktat, aby mógł on wejść w życie, o podpisanie i/lub ratyfikowanie tego traktatu z nowym poczuciem pilności sprawy, tak aby nadać temu kluczowemu instrumentowi międzynarodowemu pełne skutki prawne bez dalszej zwłoki; w tym kontekście wyraża zadowolenie z przyjęcia przez Radę Bezpieczeństwa ONZ rezolucji nr 2310 (2016);
10. wyraża uznanie dla znacznych postępów poczynionych przez Komisję Przygotowawczą Organizacji do spraw Traktatu o Całkowitym Zakazie Prób Jądrowych (CTBTO) w tworzeniu i realizowaniu jej skutecznego międzynarodowego systemu monitoringu, który – nawet bez wejścia w życie traktatu – przyczynia się do stabilizacji regionalnej jako ważny środek budowy zaufania, wzmacnia system nierozprzestrzeniania broni jądrowej i rozbrojenia oraz przynosi państwom dodatkowe korzyści naukowe i obywatelskie; wyraża przekonanie, że w odniesieniu do dalszego funkcjonowania systemu monitorowania Komisja Przygotowawcza CTBTO będzie nadal polegać na składkach finansowych państw;
11. ubolewa nad faktem, że wbrew nadziejom broń jądrowa staje się na powrót elementem strategicznego planowania przez państwa posiadające broń jądrową; wzywa do pogłębienia dialogu z wszystkimi potęgami jądrowymi z myślą o realizacji wspólnego programu na rzecz stopniowej redukcji zapasów głowic jądrowych; popiera w szczególności działania podjęte przez USA i Rosję w celu zmniejszenia ich arsenału rozmieszczonej broni jądrowej zgodnie z ustaleniami zawartymi w nowym układzie START;
12. ubolewa, że od momentu wejścia w życie nowego układu START w 2011 r. nie toczyły się dalsze negocjacje w sprawie pilnie potrzebnej redukcji rozmieszczonych i nierozmieszczonych głowic jądrowych, w tym – jak wcześniej uzgodniły USA i Rosja – środków mających na celu ograniczenie i likwidację broni jądrowej krótkiego zasięgu oraz taktycznej broni jądrowej uznawanej za substrategiczną i niestrategiczną broń jądrową;
13. uznaje, że wspólne i jednoczesne usunięcie z terytorium Europy broni jądrowej krótkiego zasięgu, taktycznej broni jądrowej oraz substrategiczej i niestrategiczej broni jądrowej mogłoby przyczynić się do stworzenia warunków do utworzenia kolejnych stref wolnych od broni jądrowej, a tym samym doprowadzić do realizacji zobowiązań do nierozprzestrzeniania broni jądrowej i rozbrojenia, zawartych w NPT, ustanawiając przy okazji precedens dla dalszego rozbrojenia jądrowego;
14. pochwała utworzenie stref wolnych od broni jądrowej, będące właściwym krokiem na drodze do świata wolnego od broni jądrowej; w związku z tym uważa, że strefa wolna od broni jądrowej na Bliskim Wschodzie, utworzona na podstawie dobrowolnych uzgodnień, miałaby kluczowe znaczenie dla osiągnięcia długotrwałego i powszechnego pokoju w tym regionie; w tym kontekście wyraża głębokie rozczarowanie, że w 2012 r. nie udało się zorganizować pod mandatem NPT konferencji o ustanowieniu na Bliskim Wschodzie strefy wolnej od broni masowego rażenia;
15. popiera dalsze wysiłki podejmowane w celu wzmocnienia mandatu Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA), w tym upowszechnienia protokołów dodatkowych do porozumień MAEA o zabezpieczeniach, oraz inne kroki zmierzające do rozwijania środków budowania zaufania; stara się o zapewnienie tej organizacji dostatecznych

środków, aby mogła wypełnić swój kluczowy mandat polegający na nadaniu bezpiecznego charakteru działaniom podejmowanym w zakresie technologii jądrowej; wzywa do dokonania postępów w ramach najbliższego komitetu przygotowawczego NPT w 2017 r. oraz podczas konferencji wysokiego szczebla w sprawie rozbrojenia jądrowego w 2018 r.;

16. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie między grupą 5+1 a Iranem dotyczące ambicji nuklearnych Iranu i zachęca obie strony do ciągłej współpracy, aby zadbać o pełne wdrożenie Wspólnego kompleksowego planu działania; uważa, że ten plan działania, znany również jako porozumienie jądrowe z Iranem, to wybitne osiągnięcie dyplomacji wielostronnej, a szczególnie dyplomacji europejskiej, które powinno umożliwić nie tylko znaczną poprawę w stosunkach między UE a Iranem, lecz również propagowanie stabilności w całym regionie; uważa, że wszystkie strony odpowiadają teraz za zapewnienie jego dokładnej i pełnej realizacji; wyraża zadowolenie z powodu ustanowienia wspólnej komisji, w skład której wchodzi przedstawiciele Iranu oraz E3/UE+3 (Chiny, Francja, Niemcy, Federacja Rosyjska, Wielka Brytania i Stany Zjednoczone), a także wiceprzewodnicząca Komisji/wysoka przedstawiciel; w pełni wspiera wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel w pełnieniu funkcji koordynatora wspólnej komisji ustanowionej na mocy Wspólnego kompleksowego planu działania, a także wyraża przekonanie, że wciąż najważniejsza jest dokładna i pełna realizacja tego planu działania;
17. potępia niedawne próby jądrowe przeprowadzone przez KRLD i odrzucenie przez ten kraj szeregu rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ, w tym ostatniej rezolucji z dnia 2 marca 2016 r. (2070); wzywa KRLD, aby powstrzymała się od dalszych prowokacyjnych działań i w sposób całkowity, weryfikowalny i nieodwracalny zrezygnowała z dalszego prowadzenia swojego programu jądrowego i programu raketowych pocisków balistycznych, a także by zaprzestała prowadzenia wszelkich związanych z tym działań i natychmiast zapewniła zgodność z jej zobowiązaniami międzynarodowymi, w tym z rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ i Rady Zarządzających MAEA oraz innymi międzynarodowymi normami dotyczącymi rozbrojenia i nierozprzestrzeniania broni jądrowej, oraz by powróciła do stołu negocyjacyjnego; wzywa KRLD do niezwłocznego podpisania i ratyfikowania Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych; potwierdza, że pragnie dążyć do znalezienia dyplomatycznego i politycznego rozwiązania problemu jądrowego w KRLD, i popiera wznowienie rozmów sześciopartyjnych; wzywa Chiny do wywierania większego nacisku na KRLD;
18. z zadowoleniem przyjmuje włączenie klauzul o nierozprzestrzenianiu broni masowego rażenia do porozumień UE z krajami trzecimi i do planów działania; podkreśla, że środki takie muszą być wdrażane przez wszystkie bez wyjątku kraje partnerskie UE;
19. z zadowoleniem przyjmuje przedstawienie globalnej strategii na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE i wzywa ESDZ – w ramach kontynuacji działań – do aktualizacji i rozszerzenia strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia z 2003 r. oraz nowych kierunków działań z 2009 r., przy uwzględnieniu kwestii i problemów opisanych powyżej, tak aby UE stała się siłą napędową w procesie wzmacniania i rozwijania wielostronnych układów o rozbrojeniu i o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej;
20. z zadowoleniem przyjmuje regularne dyskusje na ten temat w ramach Konsorcjum UE

ds. Nieproliferaacji oraz innych organizacji społeczeństwa obywatelskiego i ośrodków analitycznych, a także zwraca się do Konsorcjum UE ds. Nieproliferaacji, kierowanym przez głównego doradcę UE i specjalnego wysłannika ds. nierozprzestrzeniania broni oraz rozbrojenia, o poszerzenie jego programu i uwzględnienie w nim kwestii rozbrojenia;

21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji państwom członkowskim, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, sekretarzowi generalnemu ONZ, Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Rozbrojenia, Organizacji Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych i dyrektorowi generalnemu MAEA, a także pięciu stałym członkom Rady Bezpieczeństwa ONZ.